

en kraftig Haand til Stede, kan der ved Lejlighed gøre sig et eller andet gældende, som ikke er af det gode. Jeg ønsker, at vi her i Danmark stadig maa bevare de rolige politiske Forhold, vi har haft; jeg haaber, vi aldrig nogen Sinde maa komme ind paa den Parlamentarisme, man undertiden bedriver i andre Lande. I nogle Lande gaar det til paa den Maade, at naar man er ked af Regeringen, slaar man sig sammen, og saa bliver den gamle Regering skudt, og en anden rykker ind, som sidder, indtil der bliver Uvillie nok, saa rotter man sig atter sammen, og saa skiftes der igen. Jeg haaber, at vi altid skal holde os fjernt fra saadant her i Danmark. Jeg haaber, at enhver Regering, fra hvilken Side den end kommer, maa sidde sin Tid, saa længe den har et Flertal bag sig; men naar en Regering skal kunne udøve sine Funktioner, maa den ogsaa have noget at støtte sig til; det kan jo ikke være saadan, at den vakler, fordi muligvis en lille Flok Kasketdrengene løber sammen og anfægter den. Ogsaa i den Henseende er det godt, at der er et fornuftigt Forsvar i et Land.

Jeg mener, at et Forsvar, som kan passe os herhjemme, bedst fremgaar af den almindelige Værnepligt. Almindelig Værnepligt er, som udtalt af den højtærede Minister, noget meget demokratisk. Det er det sundeste Grundlag, hvoraf en Hær fremgaar, og jeg mener, at vor Anseelse udadtil og vor Ro indad sikres bedst ved, at vi bevarer en fornuftig Forsvarsordning, som man kan have Tillid til. Naar noget skal laves om i det uendelige, er det vanskeligt at faa noget godt ud af det. Jeg kender det fra min Bedrift som Landmand, og enhver vil kende det fra den Gerning, han har med at bestille. Der er jo i vor Tid i mange Maader sket Fremskridt af forskellig Art, som gør, at meget maa forandres og stadig laves om, men naar der altid skal være Uro i en Bedrift, bliver den ikke saa stærk og solid, som den skal være. Jeg mener, at for vort Forsvars Vedkommende har der gennem mange Aar været alt for megen Uro, saaledes at de, der arbejder med Forsvaret, Hærens Officerer, ikke arbejder saa trygt, som jeg kunde ønske de skulde. De evige Omlavninger af vort Hærvæsen har ikke været egnet til at give Hæren Styrke og Fasthed og give de Folk, som skal træde ind i Hæren, Lyst til at gaa derind. Ogsaa af den Grund synes jeg det er bedst, vi bliver ved det, vi har for Øjeblikket, indtil vi ser, hvordan det udvikler sig ude i Verden. Bliver der da nogen Sinde en Udsigt

til, at vi kan holde Fodslag med de andre Nationer og endda sænke Forsvarsudgifterne, kan jeg være med dertil, men heller ikke før. Jeg tror for Resten ikke, det kommer saa vidt.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) sagde i Gaar bl. a., at den bekendte Sønderjyde Per Lauritsen havde udtalt en hel Del om Forsvarssagen, som det ærede Medlem saa læste op. Jeg har meget godt kendt vor bekendte Historiker P. Lauridsen fra Sønderjylland, men jeg tror aldrig, han har haft med det at gøre, som det ærede Medlem læste op for os. Han gav sig af med andre Ting. Han var en dygtig Historiker, som skrev adskillige historiske Ting af stor Vægt og Betydning, hvorved han vandt megen Anseelse. Jeg mener derfor, det maa være en anden Lauritsen, der har skrevet, hvad det ærede Medlem forelæste; jeg kan i alt Fald ikke vedkende mig den Lauritsen, det ærede Medlem havde fat paa, som Sønderjyde.

Sluttelig vil jeg gerne bede om, at dette Lovforslag ikke skal faa en alt for besværlig og lang Gang. Det fortjener det ikke, der er ingen Grund til at gøre meget Væsen af det. Jeg tror ingen Betydning det faar; jeg tror, det er rigtigt, hvad det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds sagde i Gaar, at det er ørkesløs Tale. Jeg haaber, Lovforslaget snart maa komme til Hvile, og at vi snart skal blive færdige med denne Tale om Nedrustning og Nedskaering for Hæren. Vi har vist i saa Henseende drevet det saa vidt, som det kan gaa an, naar vi i det hele taget skal have et Forsvar, der kan have nogen Betydning for os. Jeg haaber, at vi i Fremtiden maa bevare et saadant Forsvar, at vi kan være det bekendt overfor de andre Nationer, og at vi med Tryghed kan se hen til vort Forsvar, som kan være os til Gavn i de Tider, hvor der bliver Brug for det. Jeg haaber i det hele, at vi som Folkeforbundsmedlem til enhver Tid maa gøre vor Pligt. Det er den eneste Maade, hvorpaa en lille Nation som vor kan gøre sig gældende og sikre sin Fremtid.

Marie Hjelmer: De Bemærkninger, jeg i Dag skal have den Ære at fremsætte her, kommer ikke saa lidt *post festum*. Min Tale skulde være holdt i Begyndelsen af November, men den højtærede Ledelse af Landstinget forhindrede os, der var indtegnede som Talere, i at faa Ordet og afbrød Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag, skønt vi virkelig havde rigelig Tid til at færdigbehandle det, inden vi blev sendt